

PARAULA I VIDA

Convertim-nos i creiem en l'Evangelí

En imposar-nos la Cendra a l'inici de la Quaresma, la litúrgia ens va recordar les paraules nuclears de la predicació de Jesús: «Convertiu-vos i creieu en l'Evangelí» (Mc 1,14). Mentre acollíem un signe de la fragilitat de la nostra vida i de la fugacitat de les coses materials, la cendra, se'ns proposava fer una autèntica conversió, tornar a Déu amb tota l'ànima i totes les forces, i alhora creure i sortir a anunciar l'Evangelí, la bona notícia que el perdó se'ns ha donat en el Crist, que hem estat recreats de nou i que podem viure com a fills de Déu i com a germans els uns dels altres.

En el camí vers la Pasqua, aquestes dues realitats, convertir-nos i creure en l'Evangelí, tenen una unitat indistricable, formen com una gran i única actitud de seguiment autèntic del Crist. La veritable conversió a Déu consisteix a acollir plenament la Bona Nova de Jesús, com la llum que deixem que il·lumini tots els racons de la nostra vida, i al mateix temps, per la força de Déu, esdevenir testimonis i missatgers d'aquesta Bona Notícia per als altres, és a dir, evangelitzadors creïbles, generosos i plens d'amor. És el nucli de la nova evangelització a què estem especialment compromesos en aquest temps de pandèmia i d'«eclipsi de Déu», donada la feblesa de la fe i de l'esperança que trobem en nosaltres, potser, i entre molts dels nostres contemporanis.

Recollint un text del bisbe Pere Casaldàliga, missioner a São Félix do Araguaia, al Brasil, poeta de la Bona Nova traspassat el 8 d'agost de l'any 2020, us proposo unes **actituds per a viure l'evangelització** que recullen i uneixen les dues actituds, conversió i fe anuncia-dora:

- Saber acollir l'Evangelí que ens ve a trobar i deixar-se convertir per ell.
- No fer ombra a l'Evangelí, ni amb la nostra cultura, ni amb el nostre protagonisme, ni amb la nostra por.
- Practicar, celebrar i anunciar l'Evangelí en comunitat eclesial.
- Viure l'Evangelí amb tota la veritat; ser testimonis, companys del Crist, el Testimoni Fidel, i companys de tants bons testimonis, germans nostres.
- Com volia Jesús, escampar la Bona Nova feta sal, ferment, llum, llavor, en cada societat, en cada persona, en cada lluita, en cada esperança.
- Recordar sempre que Jesucrist és un Evangelí més gran que l'Evangelí escrit; i entregar l'Evangelí com qui fa un delicat petó de part de Déu.
- No oblidar mai que l'Evangelí porta a dins la creu.
- Fer, com Jesús, que l'Evangelí sigui dels pobres i els petits, perquè arribi a tothom.
- Preguar l'Evangelí. Callar l'Evangelí en el silenci de la gratuïtat i del despullament. Fer néixer Evangelí amb la profecia dels gestos.
- Convocar tothom entorn de l'Evangelí i fer molts deixebles per a Jesús.
- Cridar l'Evangelí com l'únic veritable Nou Ordre Mundial que pot fer-nos, a tots, germans i germanes en un sol Món Humà.
- Saber esperar amb paciència pasqual la Bona Nova definitiva d'Aquell qui «és a la porta i truca» (Ap 3,20).

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

ACTUALITAT

Recés de Quaresma per a les Verges consagrades i els fidels d'Urgell

El dissabte dia 13 de febrer, l'Arquebisbe d'Urgell Joan-Enric Vives va oferir online, des de la Catedral de Santa Maria de La Seu d'Urgell, un recés destinat en primer lloc a les Verges consagrades d'Espanya però que era obert a les consagrades d'arreu i també a tots els fidels del Poble de Déu. Va ser introduït pel Bisbe acompanyant de l'Orde de les Verges a Espanya, Mons. Joaquín M.ª López de Andújar, Bisbe emèrit de Getafe.

Va ser exposat el Santíssim Sagrament sobre l'altar de la Catedral i durant dues meditacions d'uns vint minuts de duració, amb intermedi musical, l'Arquebisbe Vives va glossar des de la càtedra el valor de dedicar un temps al recés en la nostra vida cristiana, especialment per començar la Quaresma, camí de la Pasqua.

APUNTS PER A L'ANÀLISI

M'anava a seure al pedrís i era moll. En un primer moment em vaig contrariar, però de seguida vaig prendre consciència de la subtilitat amb què l'aigua s'havia dipositat al damunt d'aquell seient. Les hores que deurien haver passat per acumular-se el líquid suficient per mullar-lo!

Vaig entendre què passa quan l'aigua ens envolta perquè tot quedi moll. No vaig trigar en percebre la presència de Déu que ho omple tot quan hi davalla l'Esperit diví. Hi estem massa

acostumats en sentir-ho repetir, com d'esma, «fent que hi davalli el vostre Esperit, com la rosada».

Aquesta és la causa de la transformació sacramental del pa i el vi eucarístics. Conseqüència implacable de l'acció divina. Quan Déu fa la seva obra ens embolcalla dins seu. És com la rosada que ens amara i no podem defugir els seus efectes, quedem

Com la rosada

molls com ella. Quedem plens de l'Esperit que ens mulla, gairebé sense adonar-nos, però que al cap d'una estona ens percebem xops. Una presència discreta però real, pels seus efectes.

A nosaltres ens correspon, destil·lar i aprofitar aquesta Aigua de Vida que ens arriba per renovar-nos i mantenir-nos frescos. L'opció a fer és cla-

ra, viure d'aquesta aigua. Ser autèntics receptacles d'Esperit Sant, deixar que entri en els racons més eixuts de la nostra ànima i s'hi acumuli «com la rosada» per transformar-nos, consagrar-nos, en possessió seva.

El dia que ens trobem totalment amarats de l'Aigua de Vida haurem assolit la nostra veritable essència, ser participants de l'Amor Diví.

Mn. Valentí Alonso i Roig
Rector a diverses parròquies del Penedès

PALABRA Y VIDA

Debemos convertirnos y creer en el Evangelio

Al imponernos la ceniza en el inicio de la Cuaresma, la liturgia nos recordó las palabras nucleares de la predicación de Jesús: «*Conversiones y creed en el Evangelio*» (Mc 1,14). Mientras acogíamos un signo de la fragilidad de nuestra vida y de la fugacidad de las cosas materiales, la ceniza, se nos proponía hacer una auténtica conversión, volver a Dios con toda el alma y todas las fuerzas, y a la vez creer y salir a anunciar el Evangelio, la buena noticia de que el perdón se nos ha dado en Cristo, que hemos sido recreados de nuevo y que podemos vivir como hijos de Dios y como hermanos unos de otros.

En el camino hacia la Pascua, estas dos realidades, convertirnos y creer en el Evangelio, tienen una unidad inseparable, forman como una gran y única actitud de seguimiento auténtico de Cristo. La verdadera conversión a Dios consiste en acoger plenamente la Buena Nueva de Jesús, como la luz que dejamos que alumbre todos los rincones de nuestra vida, y al mismo tiempo, por la fuerza de Dios, ser testigos y mensajeros de esta Buena Noticia para los demás, es decir, ser evangelizadores creíbles, generosos y llenos de amor. Es el núcleo de la nueva evangelización a la que estamos especialmente comprometidos en este tiempo de pandemia y de «eclipse de Dios», dada la debilidad de la fe y de la esperanza que, tal vez, encontramos en nosotros y entre muchos de nuestros contemporáneos.

Recogiendo un texto del obispo Pere Casaldàliga, misionero en São Félix do Araguaia, en Brasil, poeta de la Buena Nueva tras pasado el 8 de agosto de 2020, os propongo unas **actitudes para vivir la evangelización** que recogen y unen las dos actitudes, conversión y fe anunciadora:

- Saber acoger el Evangelio que nos viene a buscar y dejarse convertir por él.
- No hacer sombra al Evangelio, ni con nuestra cultura, ni con nuestro protagonismo, ni con nuestro miedo.
- Practicar, celebrar y anunciar el Evangelio en comunidad eclesial.
- Vivir el Evangelio con toda la verdad; ser testigos, compañeros de Cristo, el Testigo Fiel, y compañeros de tantos buenos testigos, hermanos nuestros.
- Como quería Jesús, esparcir la Buena Nueva como sal, fermento, luz, semilla, en cada sociedad, en cada persona, en cada lucha, en cada esperanza.
- Recordar siempre que Jesucristo es un Evangelio mayor que el Evangelio escrito; y entregar el Evangelio como quien delicado beso de parte de Dios.
- No olvidar que el Evangelio lleva dentro la cruz.
- Hacer, como Jesús, que el Evangelio sea de los pobres y los pequeños, para que llegue a todos.
- Orar el Evangelio. Callar el Evangelio en el silencio de la gratuidad y del despojarse. Hacer nacer Evangelio con la profecía de los gestos.
- Convocar a todos entorno al Evangelio y hacer muchos discípulos para Jesús.
- Gritar el Evangelio como el único verdadero Nuevo Orden Mundial que puede hacernos, a todos, hermanos y hermanas en un solo Mundo Humano.
- Saber esperar con paciencia pascual la Buena Nueva definitiva de Aquel que «*está a la puerta y llama*» (Ap 3,20).

† **Joan-Enric Vives**
Arzobispo de Urgell

L'Escola diocesana de Formació Permanent fa les classes en digital

L'Escola diocesana de Formació Permanent ha iniciat les classes en aquest curs 2020-2021, en format digital, el cap de setmana del 13 de febrer, en el curs bàsic i en el curs d'aprofundiment.

Les classes van acollir un grup més petit en el bàsic i un grup força nombrós en l'avançat, que van seguir les reflexions dels dos ponents que iniciaven les trobades de formació, després del parèntesi provocat per les mesures establertes pels governs a causa del SARS-CoV-2, que impedeix de moment la realització de l'Escola presencialment al Santuari del Sant Crist de Balaguer. S'ha organitzat de poder seguir els cursos de manera virtual, que ha tingut molta acceptació, fins i tot alguna nova incorporació d'alumnes.

Van donar la benvinguda el Director de l'Escola i Vicari de Pastoral, Mn. Antoni Elvira, i el Vicedirector de l'Escola, Mn. Emili Villegas, i tot seguit Mons. Joan-Enric Vives va adreçar una salutació als assistents de cada grup, encoratjant-los en aquest camí d'aprofundiment en la comprensió de la realitat del Bisbat d'Urgell i de la història de l'Església i també agraint la tasca dels coordinadors i dels ponents.

Primer es va dur a terme la classe del curs bàsic en la que Mn. Jau-

me Soy, Delegat de Missions, va explicar el significat de la missió *ad gentes*, com s'organitzava el suport als missioners des del Bisbat, quants missioners del nostre Bisbat hi ha en l'actualitat, i va respondre les preguntes dels assistents. Després en el curs d'aprofundiment sobre la història de l'Església a Catalunya, Mn. Norbert Miracle va fer una documentada exposició sobre les conseqüències de la Guerra Civil espanyola en la vida de l'Església, i també després els alumnes van poder fer preguntes i reflexions entorn a aquest tema.

Les classes s'organitzen a través d'un sistema tancat de connexió per als alumnes, i es portaran a terme cada quinze dies, amb el suport de la Delegació de Mitjans de Comunicació, fins al dia 5 de juny.

Suport de la Fundació Llar Cristiana Maria Maestre a Càritas d'Urgell

El dia 15 de febrer va tenir lloc a la Casa del Bisbat la reunió ordinària de la Junta del Patronat de la Fundació Llar Cristiana Maria Maestre, presidida per l'Arquebisbe Joan-Enric Vives, que n'és el President.

A la reunió es va aprovar per unanimitat la Memòria econòmica de l'any 2020 amb el balanç econòmic i liquidació de pressupost, l'estat demostratiu de la inversió en capital i es va presentar la Memòria de les activitats de la Fundació l'any 2020. També es va aprovar el pressupost per a l'any 2021.

També es van estudiar i aprovar diverses peticions d'ajuda a la Fundació per part de Càritas diocesana d'Urgell i d'altres entitats d'acord amb les finalitats pròpies de la Fundació.

El Patronat va valorar molt positivament les ajudes socials directes que Càritas diocesana d'Ur-

gell ha ofert l'any 2020 i que han estat de prop de 300.000 euros per tal d'ajudar les necessitats bàsiques de 769 famílies repartides entre els 5 centres que Càritas d'Urgell té al territori: Balaguer (76.774,26 euros, destinats a 175 famílies), La Seu d'Urgell (79.936,08 euros, destinats a 247 famílies), Puigcerdà (48.510,95 euros, destinats a 101 famílies), Tremp (23.331,86 euros, destinats a 99 famílies), Vielha (44.415,57 euros, destinats a 66 famílies). També s'han destinat 11.840,51 euros en altres poblacions del Bisbat destinats a 81 famílies.

La Fundació Llar Cristiana Maria Maestre vol col·laborar estretament amb Càritas d'Urgell per tal que l'any 2021 no minvin les ajudes socials, especialment per fer front a les conseqüències socials i econòmiques urgents de la crisi sanitària actual provocada per la pandèmia.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex: «Resar i estimar, heus aquí la vigilància. Quan l'Església adora a Déu i serveix al proïsme, no viu en la nit. Encara que estigui cansada i abatuda, camina cap al Senyor. Invoquem-lo: Veniu, Senyor Jesús, et necessitem» (28 de novembre).

@Pontifex: «Avui com ahir, en l'arrel de l'esclavitud es troba una concepció de la persona humana que admet la possibilitat de tractar-la com un objecte, de calcigar la seva dignitat. L'esclavitud d'avui és la nostra indignitat, per-

què ens lleva la dignitat a tots nosaltres» (2 de desembre).

@Pontifex: «La gràcia de Déu canvia la vida: ens pren com som, però no ens deixa mai com som» (2 de desembre).

@Pontifex: «El primer pas de la fe és dir-li al Senyor que el necessitem, que necessitem la seva proximitat. D'aquesta manera, invocant la seva proximitat, exercitem la nostra vigilància» (3 de desembre).

Inici de Quaresma a la Diòcesi

L'Arquebisbe Joan-Enric va presidir, el dimecres 17 de febrer, la celebració eucarística amb què s'inicià amb solemnitat la Santa Quaresma, a la Catedral de Santa Maria d'Urgell. La celebració del Dimecres de Cendra també es va dur a terme a totes les parròquies de la Diòcesi d'Urgell.

La solemne Missa a la Catedral, amb el gest litúrgic de la benedicció i imposició de la cendra com a signe de penediment i de conversió, va aplegar els fidels a les vuit del vespre. Fou concelebrada pels vicaris generals, Mn. Navarri i Mn. Mauri, i d'altres sacerdots de la ciutat de La Seu d'Urgell. També es va pregar especialment pel qui fou Rector i Degà del Capítol, Mn. Francesc Xavier Parés, just aquell dia que es complia el primer aniversari del seu traspàs.

A la seva homilia, Mons. Vives encoratjà els fidels a viure el temps quaresmal vivint l'almoïna, l'oració i el dejuni, els grans pilars de la Quaresma. Destacà com la pandèmia actual ens ha de portar a viure una sèrie d'actituds profundes com la tornada a l'essencial (temps per renovar la fe, l'esperança i la caritat tal com el Papa ho recorda al Missatge de la Quaresma d'aquest any), el valor de la cura i el respecte de l'altre que s'ha de traduir en concret com, per exemple, en el compliment de les recomanacions sanitàries donades per les autoritats sanitàries (ús de la mascareta, reunions controlades i vacunar-se per amor als germans) o cultivar la pregària i la relació personal amb Déu tenint-lo present i estimar sense mesura.

Després de l'homilia, Mons. Vives beneí les cendres que Mn. Josep M. Mauri imposà a l'Arquebisbe i després aquest ho feu a tots els concelebrants i els fidels.

Dimecres de Cendra a Guissona

El Dimecres de Cendra es va viure a la Parròquia de Santa Maria de Guissona en diferents àmbits: amb la comunitat cristiana, al temple; també amb els infants de catequesi, i amb la gent gran de la residència geriàtrica. En totes les celebracions es parlà de la pandèmia com una Quaresma llarga, que ens ha preparat per entrar amb nou impuls a la Quaresma litúrgica. Al vespre ens va aplegar un bon grup de persones de la comunitat cristiana al temple per resar Vespres juntament amb l'Eucaristia. Amb els infants de catequesi es van fer trobades amb els grups, a l'església, en una celebració apropiada per a ells. Per mitjà d'un audiovisual es va explicar als infants com la Quaresma és un camí cap a la Pasqua que demana esforç, pregària i servei. Hi van ser presents els catequistes i també alguns pares.

Finalment, amb la gent gran de la Residència de la Fundació Privada Agropecuària Guissona, unes 80 persones es van reunir en l'Eucaristia quaresmal —amb les mesures pertinents— després de gairebé tres mesos sense poder celebrar l'Eucaristia, el centre del viure cristià. Fou una celebració eucarística molt viscuda i esperada per tots els que van poder assistir. S'han pogut iniciar aquestes trobades setmanals, cada dimecres, després de rebre els residents i participants la vacuna pel SARS-CoV-2.

CÀRITAS D'URGELL

La Quaresma ens convida a la Caritat

El Dimecres de Cendra escoltàvem a les nostres celebracions la frase «Converteix-te i creu en l'Evangelí», una proposta que els creients hem d'intentar viure aquests dies (i millor, tota la vida) de la Quaresma que estem celebrant com a temps litúrgic. La conversió ens ha de transformar per a fer el bé i viure amb plenitud l'Evangelí, Evangelí que ens conduirà a anar a la recerca dels altres, especialment els més vulnerables, una vulnerabilitat que la pandèmia que viu la humanitat ha fet créixer d'una manera crítica.

Càritas, des del primer minut d'aquesta crisi humana, ha volgut fer arribar el missatge i la tasca que ens encomana l'Evangelí, que és estendre la mà cap els necessitats. Un gest que ha suposat un gran esforç per part dels treballadors i voluntaris de Càritas, i també un gran esforç econòmic per poder atendre les necessitats que van sorgint i que dibuixen una situació preocupant per a moltes famílies de les nostres parròquies. Gràcies a la caritat de moltes persones s'han pogut fer moltes accions per poder ajudar als que han quedat silenciats i aïllats per un virus que no mira qui té al davant.

Com a xifres ben actualitzades en aquest passat mes de gener ja s'ha dedicat 20.622,74 euros a ajudes directes (aliments, habitatge, medicines, ajudes escolars...).

El sentit de la Quaresma ens demana fer una crida a recuperar els pilars fonamentals d'aquest temps, que tots recordem: dejuni, oració i almoïna. Potser ens preocupem molt de no menjar carn els divendres, amb un sentit molt purità, o potser de resar una part del rosari o altres pregàries, però... on tenim posada l'almoïna en aquest viatge personal que fem per la Quaresma?

El Papa Francesc dedica el segon capítol de la seva encíclica *Fratelli tutti* —tan lloada per molts, esperem que també sigui viscuda per molts— a la paràbola del Bon Samarità. En la paràbola neotestamentària, el samarità no només auxilià puntualment a la persona maltractada (una persona vulnerable i invisible per aquells que passen pel seu costat). El darrer gest del samarità és aquest: «L'endemà va treure's dos denaris i els va donar a l'hostaler dient-li: "Ocupa't d'ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més"». Hi ha una opció de caritat que perdurà en el temps.

En aquest temps quaresmal valoreu el gest evangèlic de l'almoïna; penseu en Càritas i «ajuda'ns a ajudar». Et necessitem per poder ser bons samaritans, per poder fer de la fraternitat una veritable realitat, i per poder donar sentit cristià a la Quaresma que estem vivint!

Mn. Jaume Mayoral
Delegat Càritas d'Urgell

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

8. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2Re 5,1-15a / Sl 41 / Lc 4,24-30]. Sant Joan de Déu (1495-1550), rel. portuguès, fund. a Granada de l'Orde Hospitalari (OH), patró dels malalts i dels bombers; sant Veremon (Bermudo) d'Irache, abat; santa Aurèlia de Niça, mr.

9. ■ Dimarts [Dn 3,25.34-43 / Sl 24 / Mt 18,21-35]. Santa Francesca Romana (1384-1440), rel. viuda, fund. de les Oblates benedictines. *Sant Fe-*

liu de Llobregat: sant Pacià, bisbe de Barcelona (s. IV). Sant Dagobert, laic.

10. ■ Dimecres [Dt 4,1.5-9 / Sl 147 / Mt 5,17-19]. Sant Simplicí, papa (468-483); sant Macari, bisbe de Jerusalem; sant Càndid o Candi, mr.; santa Maria Eugènia de Jesús Milleret de Brou, vg., fund. de les Religioses de l'Assumpció.

11. ■ Dijous [Jr 7,23-28 / Sl 94 / Lc 11,14-23]. Sant Eulogi, prev. de Còrdo-

va i mr. (859); santa Àurea, vg., abadesa de Villavelayo (Castella).

12. ■ Divendres [Os 14,2-10 / Sl 80 / Mc 12,28b-34]. Sant Inocenci I, papa (401-417); sant Maximilià, militar mr. (295); sant Bernat, bisbe; sant Teòfan, monjo; sant Lluís Orione, prev. salesià.

13. ■ Dissabte [Os 6,1-6 / Sl 50 / Lc 18,9-14]. Sant Roderic (Rodrigo) i sant Salomó, mrs. (863) a Còrdova; santa

Patrícia, mr.; sant Ramir (s. VI), monjo i mr.

14. ■ Diumenge vinent, IV de Quaresma (lit. hores: 4a setm.) [2Cr 36,14-16.19-23 / Sl 136 / Ef 2,4-10 / Jo 3,14-21]. Es poden llegir les lectures del cicle A: 1S 16,1b.6-7.10-13a / Sl 22 / Ef 5,8-14 / Jo 9,1-41 (o bé, més breu: 9,1.6-9.13-17.34-38). Sant Arnal, abat benedictí i mr. (1255); santa Matilde (†958), emperadriu germànica.

Diumenge III de Quaresma (B)

COMENTARI

«Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies»

Tots sabem que és molt fàcil que les institucions es vagin deteriorant. Això passava amb el temple de Jerusalem. Per presentar els sacrificis calien els animals, vedells, moltons, coloms i també el canvi de moneda. Però tot això aviat es va convertir en un gran negoci sobretot per les classes sacerdotals i va enfosquir el sentit original: ajudar el pelegrins a complir el seu desig d'ofereir una ofrena al Senyor. Per això el gest de Jesús, primàriament és el de purificació, de correcció dels abusos. Fàcilment el servei es convertia en negoci. Per això les paraules de Jesús: *No convertiu en mercat la casa del meu Pare*. Però Jesús va més enllà. Ell inaugura un temps nou, en les relacions de l'home amb Déu. Ell substitueix el temple de Jerusalem, que era la institució més significativa d'Israel, per la seva persona. Per trobar-se amb Déu ara no cal el temple sinó l'encontre amb Jesús que és el nou temple, el lloc on habita Déu. Inaugura un temps nou, una nova realitat, com ho indicava el vi nou de Canà.

La lectura primera ens recorda els deu manaments, més desenvolupats en alguns casos, com per exemple en la prescripció del repòs del dissabte o bé la prohibició de fer-se imatges de Déu.

Aquests deu manaments són el compromís del poble en l'antiga aliança que Déu feu amb Israel. Però Jesús amb la seva mort i resurrecció inaugura una nova aliança: *Destruïu aquesta santuari i jo el reconstruiré en tres dies*. En Jesús mateix, en la seva mort i resurrecció hi ha la nova aliança de Déu amb els homes.

Per això Pau diu: *Nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus i per als altres un absurd però nosaltres hi veiem el poder i la saviesa de Déu*. Cal treure dels nostres temples tota aparença de negoci o de mercat però la nostra vida cristiana no s'ha de limitar a anar a l'església sinó que cal l'encontre amb el Crist crucificat però ressuscitat. No caiguem en la rutina de les pregàries al temple sinó trobem-nos cara a cara amb el Crist viu, l'autèntic temple de Déu.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 20,1-17) (Versió abreujada)

En aquells dies, Déu digué aquestes paraules: «Jo soc el Senyor, el teu Déu, que t'he fet sortir de la terra d'Egipte, d'un lloc d'esclavatge. No tinguis altres déus fora de mi.

No prenguis en va el nom del Senyor, el teu Déu, perquè el Senyor no deixa sense càstig el qui pren en va el seu nom. Celebra el repòs sagrat del dissabte.

Honra el pare i la mare, i tindràs llarga vida al país que et dona el Senyor, el teu Déu. No matis. No cometis adulteri. No robis. No declaris falsament contra un altre. No desitgis la casa d'un altre, ni tampoc la seva esposa, el seu criat, la seva criada, el seu bou o el seu ase; ni res que sigui d'ell.»

▶ Salm responsorial (18)

R. *Senyor, vós teniu paraules de vida eterna.*

És perfecta la llei del Senyor, / i l'ànima hi descansa; / és ferm el que el Senyor disposa, / dona seny als ignorants. R.

Els preceptes del Senyor són planers, / omplen el cor de goig; / els manaments del Senyor són transparents, / il·luminen els ulls. R.

Venerar el Senyor és cosa santa, / es manté per sempre; / els determinis del Senyor són ben presos, / tots són justíssims. R.

Són més desitjables que l'or fi, / més que l'or a mans plenes; / són més dolços que la mel regalimant de la bresca. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 1,22-25)

Germans, els jueus demanen signes prodigiosos, els grecs volen saviesa, però nosaltres prediquem un Messies crucificat, que és un escàndol per als jueus, i per als altres un absurd. Però aquells que Déu ha cridat, tant jueus com grecs, veuen en ell el poder i la saviesa de Déu, perquè en l'absurd de l'obra de Déu hi ha una saviesa superior a la dels homes, i en la debilitat de l'obra de Déu hi ha un poder superior al dels homes.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Joan (Jn 2,13-25)

Quan s'acostava la Pasqua dels jueus, Jesús pujà a Jerusalem, i trobà al temple els venedors de vedells, moltons i coloms i els canvistes asseguts. Llavors es va fer un fuet de cordes i els tragué tots, moltons i vedells, fora del temple, escampà la moneda dels canvistes i els bolcà les taules, i digué als venedors de coloms: «Traieu això d'aquí; no convertiu en mercat la casa del meu Pare.» Els deixebles recordaren allò que diu l'Esriptura: «El zel del vostre temple em consumia.» Llavors els jueus el van interrogar: «Quin senyal ens dones que t'autoritzi a fer això?» Jesús els contestà: «Destruïu aquest santuari i jo el reconstruiré en tres dies.» Els jueus respongueren: «Fa quaranta-sis anys que treballen en la seva construcció, i tu el vols reconstruir en tres dies?» Però ell es referia al santuari del seu cos. Quan Jesús ressuscità d'entre els morts, els deixebles recordaren que ell deia això, i cregueren en l'Esriptura i en aquesta paraula de Jesús. Durant la seva estada a Jerusalem en ocasió de la peregrinació de Pasqua, molts, veient els miracles que feia, cregueren en el seu nom. Però Jesús no hi confiava, perquè els coneixia tots; no tenia cap necessitat que li revelessin el que són els homes; ell sabia prou que hi ha a l'interior de cada home.

▶ Lectura del libro del Éxodo (Éx 20,1-17) (Versión abreviada)

En aquellos días, el Señor pronunció estas palabras: «Yo soy el Señor, tu Dios, que te saqué de la tierra de Egipto, de la casa de esclavitud. No tendrás otros dioses frente a mí. No pronunciarás el nombre del Señor, tu Dios, en falso. Porque no dejará el Señor impune a quien pronuncie su nombre en falso. Recuerda el día del sábado para santificarlo. Honra a tu padre y a tu madre, para que se prolonguen tus días en la tierra, que el Señor, tu Dios, te va a dar. No matarás. No cometerás adulterio. No robarás. No darás falso testimonio contra tu prójimo. No codiciarás los bienes de tu prójimo. No codiciarás la mujer de tu prójimo, ni su esclavo, ni su esclava, ni su buey, ni su asno, ni nada que sea de tu prójimo.»

▶ Salmo responsorial (18)

R. *Señor, tú tienes palabras de vida eterna.*

La ley del Señor es perfecta / y es descanso del alma; / el precepto del Señor es fiel / e instruye a los ignorantes. R.

Los mandatos del Señor son rectos / y alegran el corazón; / la norma del Señor es límpida / y da luz a los ojos. R.

El temor del Señor es puro / y eternamente estable; / los mandamientos del Señor son verdaderos / y enteramente justos. R.

Más preciosos que el oro, / más que el oro fino; / más dulces que la miel / de un panal que destila. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Corintios (1Cor 1,22-25)

Hermanos:

Los judíos exigen signos, los griegos buscan sabiduría; pero nosotros predicamos a Cristo crucificado: escándalo para los judíos, necedad para los gentiles; pero para los llamados —judíos o griegos—, un Cristo que es fuerza de Dios y sabiduría de Dios. Pues lo necio de Dios es más sabio que los hombres; y lo débil de Dios es más fuerte que los hombres.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 2,13-25)

Se acercaba la Pascua de los judíos y Jesús subió a Jerusalén. Y encontró en el templo a los vendedores de bueyes, ovejas y palomas, y a los cambistas sentados; y, haciendo un azote de cordeles, los echó a todos del templo, ovejas y bueyes; y a los cambistas les esparció las monedas y les volcó las mesas; y a los que vendían palomas les dijo: «Quitad esto de aquí: no convirtáis en un mercado la casa de mi Padre». Sus discípulos se acordaron de lo que está escrito: «El celo de tu casa me devora». Entonces intervinieron los judíos y le preguntaron: «¿Qué signos nos muestras para obrar así?». Jesús contestó: «Destruid este templo, y en tres días lo levantaré». Los judíos replicaron: «Cuarenta y seis años ha costado construir este templo, ¿y tú lo vas a levantar en tres días?». Pero él hablaba del templo de su cuerpo. Y cuando resucitó de entre los muertos, los discípulos se acordaron de que lo había dicho, y creyeron a la Escritura y a la palabra que había dicho Jesús. Mientras estaba en Jerusalén por las fiestas de Pascua, muchos creyeron en su nombre, viendo los signos que hacía; pero Jesús no se confiaba a ellos, porque los conocía a todos y no necesitaba el testimonio de nadie sobre un hombre, porque él sabía lo que hay dentro de cada hombre.